

نویسنده: جک هونتر («Jack Hunter»).

منبع و تاریخ نشر: ریسپونسیبل ستیت گرفت «2026-02-06».

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل»

مرگ- شعار «اول آمریکا»

The death of 'America First'

این عبارت توسط تندروهایی که از سیاست خارجی مداخله‌جویانه‌تر ترامپ حمایت می‌کنند، تحریف و دستکاری شده است. وقت چیز جدیدی است.

The phrase has been corrupted and distorted by hawks cheering on a more interventionist Trump foreign policy.

Time for something new.

*****

در سال ۲۰۱۹، جان بولتون توضیح داد که چگونه «اول آمریکا» را تعریف می‌کند.

او گفت: «این ایده که حفاظت از آمریکا بالاترین اولویت است.» نکته ای منصفانه، هرچند مبهم، از یکی از جنگ طلب ترین مردان واشنگتن در آن زمان.

بولتون ادامه داد: «در سال ۲۰۰۸، جان مک کین، نامزد جمهوری خواهان، شعار خود را «اول کشور» قرار داده بود. حالا چه کسی در این اتاق می‌خواهد حدس بزند که او در مورد چه کشوری صحبت می‌کرد؟»

بدیهی است که منظور او ایالات متحده بود. اما بولتون واقعاً چه می‌خواست بگوید؟ او با چهره‌ای جدی افزود: «پس برای من توضیح دهید که چه تفاوتی، حداقل در سطح لفاظی‌های پشت سپر ما شین، بین رویکردهای مک کین و ترامپ وجود دارد.»

وای خدای من.

یکی از دلایل اصلی شکست جان مک کین در انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۰۸ این بود که آمریکایی‌ها خواهان تغییر در سیاست خارجی مداخله‌گرایانه فاجعه بار دولت بوش بودند و سنا تور آریزونا که از سال ۱۹۸۲ در واشنگتن بود، فقط وعده می‌داد که همان سیاست‌ها بیشتر تکرار شوند. در سال ۲۰۱۶، دونالد ترامپ وعده یک سیاست خارجی کمتر مداخله‌جویانه را می‌داد، چیزی که رئیس‌جمهور باراک اوباما نیز متعهد به آن شده بود، اما در نهایت نتوانست آن را عملی کند و جنگ پهپادهای قاتل را از طریق اقدامات تحریک‌آمیز تشدید کرد.

مک کین آشکارا نامزد طرفدار جنگ و نومحافظه‌کار بود. اوباما به عنوان یک نامزد ضد جنگ در انتخابات شرکت کرد. ترامپ نیز همین‌طور.

قرار بود پدیده ترامپ، هرچند به طور ناقص، تغییر در گارد قدیمی جمهوری خواهان باشد و به سمت یک اخلاق جدید در سیاست خارجی حرکت کند که به پت بوکانان و ران پال نزدیک‌تر بود تا بیل کریستول و دیوید فروم. دقیقاً به همین دلیل است که بسیاری از نومحافظه‌کاران و جمهوری خواهان حزب جنگ از هیلاری کلینتون، نامزد دموکرات ریاست جمهوری ۲۰۱۶، حمایت کردند.

بنابراین هفت سال پیش، وقتی بولتون سعی کرد برند «اول آمریکا» دونالد ترامپ را به عنوان ادامه مداخله‌گرایی مک کین-بوش بازتعریف کند، من خندیدم. آیا بولتون واقعاً فکر می‌کرد که پایگاه محافظه‌کاران تا این حد ساده‌لوح است؟

دیگر نمی‌خندم.

جنگ طلبان، از جمله نومحافظه‌کاران قدیمی، اکنون مداخله‌گرایی طرفدار جنگ را همیشه به عنوان «اول آمریکا» معرفی می‌کنند. مارکو روبیو، وزیر امور خارجه، نامزد ریاست جمهوری مورد نظر نومحافظه‌کاران در سال ۲۰۱۶ برای ادامه میراث سیاست خارجی بوش-چنی به همان روشی که مک کین زمانی سعی در انجام آن داشت، شاید در تغییر نام تجاری «اول آمریکا» از هر مقام دیگر ترامپ مؤثرتر باشد. او می‌گوید «اول آمریکا» به معنای تغییر رژیم به رهبری ایالات متحده در ونزوئلا، تصرف احتمالی

گرینلند توسط آمریکا و تهدید به جنگ جدید با ایران است. تغییر رژیم در کوبا نیز روی میز است.

جی دی ونس، معاون رئیس جمهور، می‌گوید که «اول آمریکا» می‌تواند به معنای مذاکره با ایران باشد، اما می‌تواند به معنای بمباران ایران نیز باشد. او همچنین هشدار می‌دهد: «ما در حال اتمام وقت هستیم»، و ادعای سه دهه‌ای بنیامین نتانیاهو، نخست وزیر اسرائیل، مبنی بر اینکه ایران در آستانه توسعه سلاح هسته‌ای است را تکرار می‌کند.

ماه گذشته ونس برکناری نیکلاس مادورو، رئیس جمهور ونزوئلا، را به عنوان یکی از منافع ملی آمریکا مطرح کرد: «در همسایگی ما، ایالات متحده حرف اول را می‌زند. همیشه همین بوده است. تحت رهبری رئیس جمهور، دوباره همین است.»

بیت هگست، وزیر دفاع، هفت ماه قبل از حمله ایالات متحده به ونزوئلا گفت: «برای اینکه آمریکا را در اولویت قرار دهیم، آمریکا را در اولویت قرار خواهیم داد. ما این کار را با مقابله با تهدیدات مشترک در سراسر این نیمکره انجام خواهیم داد، تهدیدات جدی که نیاز به پاسخی جدی دارند.» هگست در ماه ژوئن اعلام کرد که ایالات متحده برنامه هسته‌ای ایران را «محو» و «ویران» کرده است.

هگست درست قبل از حملات ژوئن گفت: «آنچه شما در حال حاضر مشاهده می‌کنید، صلح از طریق قدرت و آمریکا در اولویت است.» این هفته او گفت که پنتاگون «بیش از پیش آماده» است تا در صورت امتناع ایران از مذاکره بر سر برنامه هسته‌ای خود، چیزی که به آمریکایی‌ها گفته شد تابستان گذشته از بین رفته است، دوباره ایران را بمباران کند.

ترامپ که از اینکه پایگانش کاملاً در پشت حملات ایران نبود، نا امید شده بود، به مایکل شرر در آتلانتیک گفت که او تصمیم می‌گیرد که آمریکا در اولویت چیست. «خب، با توجه به اینکه من کسی هستم که «آمریکا در اولویت» را توسعه دادم، و با توجه به اینکه این اصطلاح تا قبل از آمدن من استفاده نمی‌شد، فکر می‌کنم من کسی هستم که این را تعیین می‌کند.»

هیچ‌کس نمی‌گوید که ترامپ همیشه به سیاست «اول آمریکا» پایبند بوده است. او آشکارا چنین سیاستی نداشته و ندارد. دوره اول ریاست جمهوری او مملو از تصمیمات مداخله‌گرایی نه‌ای بود که اغلب با لفاظی‌هایش در تضاد بود. اما او بیش از هر زمان دیگری از آن روزها فاصله گرفته است، و این به لطف حامیان و جانشینانی است که از تصاحب آن سیاست خوشحال هستند.

سناتور جمهوری خواه نومحافظه‌کار و ثابت‌قدم لیبندسی گراهام را در نظر بگیرید که به او اجازه داده شده با اشتیاق شعار «ایران را دوباره بزرگ کن» را بدزد، حتی تا آنجا پیش می‌رود که می‌گوید ماموریت ترامپ «بازگرداندن عظمت به ایران» از طریق جنگ

افروزی ایالات متحده علیه آن است. رئیس جمهور همین شعار را بدون هیچ کنایه ای به کار گرفته است. شخصیت‌های محافظه‌کار طرفدار جنگ در پایگاه ترامپ، مانند مارک لوین، نیز این سرنخ‌ها را گرفته‌اند.

آیا شعار «اول آمریکا» آنقدر توخالی است که اساساً غیرقابل استفاده است، اگر نگوییم مرده است؟

کسانی که روحیه ضد مداخله‌گرایانه «اول آمریکا» را پذیرفته‌اند، مانند **مارجوری تیلور گرین**، نماینده سابق کنگره پوپولیست، و آزادی‌خواهانی مانند **توماس ماسی**، نماینده کنگره و سناتور رند پال، اکنون در ازای بازی گلف با سناتور گراهام، مورد نفرت ترامپ قرار گرفته‌اند. ترامپ همین الان در صبحانه دعای ملی، ماسی را «احمق» خطاب کرد. بریون مک‌کلاناهان، مورخ لیبرتارین، پس از سخنرانی مهم ترامپ در کمپین سیاست خارجی در آوریل ۲۰۱۶، با تأیید او نوشت: «سیاست خارجی سنتی آمریکا توسط ترامپ، جدایی تازه‌ای از ذهنیت بمب‌افکن حزب جمهوریخواهان مدرن است. مطمئناً ران پال در طول تلاش‌های ناموفق ریاست جمهوری خود، به طور مشابهی از ماجراجویی‌های آمریکایی دست کشید و پت بوکانان عدم مداخله را به عنوان موضوع اصلی مبارزات انتخاباتی خود برای ریاست جمهوری در دهه‌های ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰ قرار داد، اما ترامپ توانسته است افراد بیشتری را پیرامون نامزدی خود جمع کند و بنا براین عدم مداخله را دوباره جذاب کرده است.»

مک‌کلاناهان افزود: «شاید جنگ‌های بی‌پایان و خونریزی‌های بی‌هدف آمریکا سرانجام در دولت ترامپ متوقف شود. چهل سال دیگر، مورخان ممکن است این دوره را «اول آمریکا» بنامند. یا شاید عصر ترامپ باشد.»

مورخان ممکن است این زمان را «اول آمریکا» بنامند. مارکو روبیو و لیندسی گراهام نیز ممکن است آن را اینگونه بنامند. اما بخش زیادی از آن دیگر اینطور نخواهد بود. دیگر نه. افراد مسئول این را خراب کرده‌اند. اما مطمئناً عصر ترامپ است

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

جک هانتز سردبیر سیاسی سابق Rare.us است. جک مرتباً برای Modern Age، Washington Examiner، The Daily Caller، The American Conservative، Spectator USA مطلب نوشته و در مجله Politico و The Daily Beast نیز حضور داشته است.

هانتز نویسنده مشترک کتاب The Tea Party Goes to Washington نوشته سناتور رند پال است.

----- **با تقدیم احترامات «2026-02-09»**